

musikk

SIDESNAKK

HANDLINGENS MANN: Saksofonist Kjetil Møster starter denne uken opp konsertserien Action Jazz på Bergen Kjøtt. ARKIVFOTO: EIRIK BREKKE

Hard hjernemassasje

Kjetil Møster vil putte action tilbake i jazzmusikken.

Saksofonist Kjetil Møster har i en årrekke stått sentralt på den norske og bergenske jazzscenen, som soloartist, medlem i flere jazzgrupper, og rockeband som Datarock og King Midas. Han var også nylig nominert til tittelen «Bergens beste musiker» her i avisen. Nå har han enda et prosjekt på gang: – Jeg fant ut at midt mellom bleieskift, komponering for BIT20, diverse jazzkonserter og jobbing med Datarock og plateselskapet YAP, så fantes det en *liten* luke av tid.

Tiden har Møster brukt på å starte opp konsertserien Action Jazz på Bergen Kjøtt i Skuteviken. Første konsert holdes onsdag 17. oktober. Da spiller Morten Qvenild og bandet Action Jazz, som består av Møster, Per Zanussi og Per Oddvar Johansen. – Åpningskvelden står i den elektriske, improviserte jazzens tegn. Med musikere som har bred sjangermessig erfaring, forklarer Møster.

– **Hva skal Action Jazz-klubben være?**
– Et sted man kan gå og bli massert hardt i hjernebarken av musikk man kanskje ikke visste eksisterte, men som man ikke klarer å la være å like, uansett hvor fremmedartede lydene måtte høres ut. Det skal være en scene for musikere og artister med en klar, tydelig og unik stemme, og et uttrykk man ikke kan forholde seg likegyldig til.

– **Hvorfor har du valgt navnet Action Jazz?**
– «Action» betyr «handling», som jeg også tolker som «utvikling». Jazz har for meg alltid vært synonymt med ord som «utvikling» og «eksperimentering». Dessverre har denne betydningen forsvunnet fra det mange forbinder med jazz i dag. Jeg skal likevel ikke påstå at alle konsertene vi presenterer er jazz. Action Jazz beskriver mer en innstilling til musikken enn en definisjon av den.

– **Så hva skjer utover høsten – etter onsdagens åpningskonsert?**

– Den 9. november presenterer vi fire band fra den grensesprengende Stavangerscenen. Så, 1. desember samarbeider vi med Ny Musikk om en kveld med utøvere som har definert *soundet* til det norske plateselskapet Rune Grammofon – pluss den japanske sangeren Haco.

– **Hvorfor har du valgt Bergen Kjøtt som arena for Action Jazz?**

– Bergen Kjøtt minner meg om de kuleste stedene jeg har vært og spilt i Europa med bandet Ultralyd, da vi kjørte rundt i gamle vrak og spilte for inngangspengene og sov på steingulv, de stedene som er drevet av dedikasjon og idealisme, steder som har inspirert meg til nettopp å sette i gang med Action Jazz.

EIRIK KYDLAND

Fra kirkerom til verdensrom

musikk jazz

1982 + BJ Cole
«1982 + BJ Cole»
Hubro

1 2 3 4 5 6

Bergenstrioen 1982 fortsetter sin risikable reise i musikk

IMPROJAZZ ER høyrisikoaktivitet. Det er fantastisk når det lykkes, men det er fort gjort å gå på trynet. Og blir det mislykket, er det ikke fordi publikum ikke har ønsket utøverne det beste; det finnes ingen annen måte å lytte til improvisasjonsmusikk på enn ved positiv tilnærming, god tid og stor tålmodighet.

Musikerne, på sin side, må gå en krevende balansegang mellom å finne tonen seg imellom og sørge for at det blir interessant også for lytterne.

TRIOEN 1982 HAR en sikker-

hetsline i instrumenteringen. En musikalsk kjerne av hardingfele, trøorgel og perkusjon er i seg selv så originalt at det gir klangbilder og kulører som holder lenge på lytterens oppmerksomhet.

To tidligere album har etablert den bergensbaserte trioens som noe for seg selv. Felespiller Nils Økland og orgelspiller Sigbjørn Apeland har utforsket det improvisatoriske rommet mellom folkemusikk og kirkemusikk i flere sam-

menhenger. I 1982 har trommeslager Øyvind Skarbøes innfallsstyrte og allsidige rytme vært en katalysator inn i åpne landskap. Det forrige albumet, «Pintura» (2011), var sånn sett en milepæl, en fullendt reise med mange musikalske funn, basert på en tilbakeholden tilnærming; lyrisk, litt melankolsk, men ikke helt; sakralt, men aldri i nærheten av noe rituellet; små støybrudd, men langt fra den frislupne galskapen.

SELV OM MAN er originale, er det alltid fare for å gjenta seg selv, også – og kanskje ikke minst – i improvisasjonsmusikken. Når ny innspilling skulle gjøres, var det derfor naturlig å trekke inn en fjerde musiker. Og valget av pedalsteelgitaristen BJ Cole er i 1982s ånd. Det åpner for ytterligere originale klangbilder, og kommunikasjo-

ÅTTITALLSKAMERATER: Nils Økland, Øyvind Skarbøe.

nen med den erfarne briten er god.

Lydmessig bidrar han til å dra musikken ut av kirkerommet og inn i verdensrommet. Riktig nok har 1982s musikk også tidligere vært «ambient», men denne gangen er assosiasjonene mer direkte til for eksempel Brian Enos «Apollo»-

Forskrudd

musikk jazz

Angelica Sanchez Quintet
«Wires & Moss»
Clean Feed Records

1 2 3 4 5 6

Jazz som er åpen i begge ender

Pianist Angelica Sanchez blir beskrevet som en mester i kontrapunkt, og det er akkurat det «Wires & Moss» er: en plate full av lydlig kontrapunkt. Her har hun med seg den franske badboy-gitaristen Marc Ducret, som legger pling-plong, fuzz og andre elektriske utladninger sentralt i lydbildet. Vi befinner oss langt fra lydlandskapene fra soloutgivelsen «A Little House» fra i fjor.

Amerikanerne Tony Malaby (saksofon), Drew Grass (bass) og Tom Rainey (trommer) burde være velkjente New York-undergrunnstjerner for dem som følger med – og de bidrar også denne gang til å skape en sterk utgivelse. Her er store ører i ar-

beid, og mens Ducret gjør en mesterlig jobb med å integrere sine lydideer med resten av bandets uttrykk, viser Malaby hvilken glimrende melodiformidler og improvisator han er.

Sanchez skriver spennende komposisjoner: enkle, forskrudde og komplekse, åpne i begge ender. Pianisten fyller og underbygger lydrommet organisk, og man tenker nærmest ikke over at pianoet er der, på en god måte. Det er først når hun tar steget ut i solistrollen at man virkelig blir klar over hennes friske musikalitet.

STEPHAN MEIDELL

Musikalsk raritet

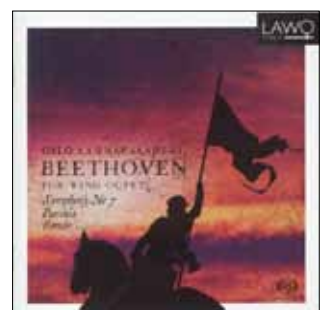
musikk klassisk

Oslo Kammerakademi
«Beethoven for Wind Octet»
Lawo

1 2 3 4 5 6

Ukjente sider ved Beethoven hentes frem i lyset

Året er 1792. En musiker ansatt ved hoffet i Bonn skriver et stykke taffelmusikk for blåsere. Navnet hans er Beethoven – en ung mann på noen og tyve som ennå ikke er blitt den Beethoven vi kjenner fra musikkhistorien. Oktetten for horn, oboer, klarinetter og fagotter er et stykke tidstypisk underholdningsmusikk som sjeldent fremføres, men nå har oboisten David Friedemann Strunck og Oslo Kammerakademi funnet frem notene og laget en frisk, sjarmerende innspilling med overdådige smell i naturhornene og sprudlende, nesten mozartsk humør. Tyve år etter at Beethoven skrev denne oktetten,

var han blitt europeisk superstar. Premierer på hans «Symfoni nr. 7» i 1813 var en musikalsk begivenhet. Og i en tid uten radio eller grammofon ble et viktig verk som dette spredt via transkripsjoner for ulike instrument-sammensetninger. Oslo Kammerakademi har funnet frem en versjon for ni blåsere. Den spiller de feiende flott og overbevisende. Dette kan likevel ikke forhindre at Beethovens syvende i denne utgaven virker litt for klein, litt redusert og falmet. En musikkhistorisk raritet.

PETER LARSEN